

تحریر اعتراضی حضرتعالی رانسبت به گفتگوهای تجزیه طلبی و فدراتیو باعلاقه واحترام خواندم.

فرصت راناسب میدانم که حساسیت وتوجه ارزشمند شمارابه موضوع جاری وتمامیت ارضی ایران شادباش بگویم

چند نکته ای درمیان است که فکرکردم در رابطه بانگرانی مشترک همه ایر انیان درمیان گذاشته شود.

۱- البته به حکایت تاریخ همواره مسئله تجزیه ایران وایجاد خودمختاری ها از سالیان دور مطرح بوده است ولی سبب وعلت آن طرحها بیشتر روی رقابت های انگلیس وروس میچرخید وهرگاه که مقوله رقابت هاتغییرجهت میداد مسئله تجزیه کشورهم موقتا مسکوت میماند ولی امروز مسئله تجزیه کشورها درجبهه جدیدی حرکت دارد وآن ایجاد کشورهای کوچک وجدید ازبغل کشورهای منطقه است. چراکه کشورها تازه تاسیس عملا درقیمومت کشورهای قوی قرارمیگیرند وسالهاتطول میکشد تا آن کشورها درموقعیتی قرارگیرند که بصورت کشوری مقاوم ومدافع حق حاکمیت خودشان درآیند. نگاهی به سیرعضویت کشورها درسازمان ملل موید این سیاست مداخله جویانه کشورهای بزرگ است تنها خطر تجزیه، متوجه ایران نیست، تجزیه پاکستان، عراق افغانستان حتی عربستان وهندوستان درخط خطرتجزیه هستند. البته که مقاومت ملت ها مانعی است که تاکنون حصول مقصود رانمکن نساخته است.

۲- همانطور که آگاهید روند تجزیه وتشکیل کشورهای کوچک ازتقسیم کشورها مانند سابق نیست که نیاز به جنگ ومقاومت داشته باشد. اظهارنظرشخصیت ها، نشریات فعالیت های سازمانی وجمع آوری امضاولابی واستفاده ازسمتهای نمایندگی غیرواقع وامثال آنها دائر به خواست خودمختاری واستقلال اقوام وامثال آنها ونیزعدم مخالفت باتلاشهای تجزیه طلبانه، ابزار تجزیه کشورها بوسیله سازمان ملل متحد است.

مقصودم ازاین اشاره این است که نباید درمقابل تحریکات تجزیه طلبان بهرصورت که باشد بی تفاوت ماند وکاری راکه شماکردید کاش نمونه های بیشتری داشت مسلم است درآینده ای که امید وارم آن روزنیاید که کورس تجزیه طلبان جدی بشود من وامثال من زنده نخواهیم بود ولی این نوشته ها ومخالفت ها سندی است که نشان میدهد ازهمان اوانی که زمزمه تجزیه طلبی بلند شد مخالفتهای بااین هیولای دهان گشاد برای بلعیدن تمامیت ارضی کشورها بشدت آغاز شد.

۳- البته مانمی بینیم وجانی هم نخوانده ونخواهیم هم خواند که کسی بگوید ما باتمامیت ارضی ایران مخالفیم ولی موردی راهم نمیتوانیم پیداکنیم که قومی ازکشوری که به خودمختاری رسیده است دیگر مسئله تمامیت ارضی آن کشورقائم بوجود باشد.

درحقوق بین الملل اصلی هست بنام اصل <کاملت الوداد> یعنی اگرکشوری یک حقی برای کشوردیگری در کشور خود قائل گردید کشورهای دیگرهم حق دارند عین آن حق رامطالبه نمایند.

این اصل درمورد اقوام ویاستان های یک کشورهم جاری است یعنی وقتی یک قوم ویایک استان کشورخودمختارشده این حق به سایراستان هاواقوام هم تسری مییابد واینجاست که خارجیان علنا وارد حمایت وتفویض استقلال به آنها میگردند دراینصورت، دشواراست که نقشه ایران تجزیه شده راتجربه نکرد؟

۴- مشکل بزرگ امروز، موقعیت نامناسب ونفرت جهانیان از جمهوری اسلامی است وکسانی **علم خودمختاری** رابه **علم مخالفت باجمهوری اسلامی** گره زده اند تاکمتر ماهیت فکری واهداف شومی که دارند آشکارگردد

وازهمین روست که حمایت آمریکانیها از تجزیه کشور و خودمختاری های اقلیت های ادعائی، بابتی پروائی های بیشتری روبروست.

۵- در نامه حضرتعالی دیدم که خطاب به اعلیحضرت نوشته اید «ندیدم که شما این شعار را پس گرفته باشید»

میخواهم شمارا در جریان یک سابقه قرار بدهم که دستاورد آن هوشیاری بیشتری را بامتوصیه میکند.

در مردادماه سال ۱۳۷۴ موافقتنامه ای بین منوچهر گنجی و اعلیحضرت بمنظور تفویض خودمختاری به کردها با حضور تیمرمن آمریکائی مدیر مجله ایران بریف بامضا رسید که کیهان لندن هم خبر موافقت با خودمختاری اکراد را منتشر ساخت، ایرانیان سخت به این موافقت نامه معترض شدند نشریه سنگر هم یک شماره با مرکب قرمز زیر عنوان «موافقت شوم» در ۱۲ صفحه منتشر ساخت و در پایان از سلطنت طلبان و مشروطه خواهان درخواست کرد که با همه امکانات برای عدول اعلیحضرت از این توافق شوم اقدام کنند و پی آمد آن نیز سنگر در چندین شماره موضوع را پیگیری و محکوم کرد.

کوشش سلطنت طلبان کاملا موثر افتاد و اعلیحضرت در اول مهرماه همان سال از موافقتنامه خودمختاری کردها عدول فرمودند که سنگر هم مقاله رفع اثر و تشکر و سپاس از اعلیحضرت را در اول بهمن ماه منتشر ساخت ملاحظه میشود که حدود ۱۵ سال مسئله خودمختاریها و یافدراتیو کردن کشور از توجه اعلیحضرت دور بود ولی بار دیگر متاسفانه برای ایشان یکی از موضوعات مورد توجه شده است.

این سابقه نشان میدهد که کوششها برای مقاومت و بازدارنی فعالیت های تجزیه طلبان همواره موفق خواهد بود و این نکته راهم نباید فراموش کنیم که حضور اعلیحضرت در این جریانات شوم، قطب و کانون اصلی خطراست زیرا کسی که مظهر و نماد تمامیت ارضی و وحدت ملت است در سایه پرچم خودمختاری قرار گیرد آن پرچم توجه برانگیز خواهد شد.

امیر فیض حقوقدان